

Arrest

nr. 172 443 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
X, X, X, X en X
2. X
Als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen
X, X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, en X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van de voormelde minderjarige kinderen, op 29 juli 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2015 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De echtgenoot van eerste verzoekster verblijft in België sinds 2011. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kende hem het subsidiair beschermingsstatuut toe.

1.2. Op 18 maart 2015 diende eerste verzoekster in eigen naam en in naam van haar kinderen een aanvraag in om een visum gezinshereniging.

1.3. Deze aanvraag werd geweigerd op 22 juni 2015. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10bis, §2, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Immers uit de voorgelegde documenten blijkt dat Mijnheer [K.H.] een levensminimum ontvangt van het OCMW. Betrokkene is dus reeds zelf ten laste van de Staat en kan bijgevolg niet voorkomen dat zijn familieleden, in casu echtgenote en kinderen, ten laste zouden vallen van de openbare overheden zoals art 10§5 van hogervernoemde wet stipuleert. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden gesteld door de wet.

Daarnaast blijkt uit het voorgelegde huurcontract dat het goed slechts bewoond mag worden door maximum 1 persoon. Dit impliceert dat de woonst enkel door de heer [K.H.] mag betrokken worden en niet door de 7 aanvragers (zijn echtgenote en 6 kinderen). Bijgevolg zal niet kunnen voldaan worden aan de voorwaarden van dit contract.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd.

Deze weigering verhindert geenszins het recht op gezinsleven tussen betrokkenen. Immers is de scheiding slechts tijdelijk van aard, met name totdat de heer [K.H.] voldoet aan de toepasselijke voorwaarden. In tussentijd kan het gezinsleven op afstand via moderne communicatiemiddelen verdergezet worden, immers staat vast dat dit niet onmogelijk blijkt voor betrokkenen, nu zij in de periode van 09/05/2011 (indiening asielaanvraag) tot 18/03/2015 (aanvraag visum D) ook reeds hun gezinsleven op afstand hebben kunnen verderzetten.

Motivatie

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1,4° of 5° of 6°, of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1,4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling legt geen bewijs voor dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen vervoegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 7 en 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 8 en 14 van het EVRM en van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet. Zij lichten het middel toe als volgt:

“De principes van behoorlijk bestuur leggen iedere normaal zorgvuldige administratie op haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit: “De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.

In casu respecteerde verwerende partij deze principes niet.

Op 27 mei 2015 zond de raadsman van verzoekers namelijk zowel naar de Dienst Visa Gezinshereniging als naar de Dienst Lang Verblijf – Humanitaire visa een fax (zie stuk nr. 3) met de volgende inhoud:

Ik word geraadpleegd door de heer [K.H.] van Afghaanse nationaliteit, geboren te [...]. Hij kreeg het statuut van subsidiair beschermde in België op 12 oktober 2011.

Mijn cliënt wenst herenigd te worden met zijn echtgenote en vijf kinderen:

- [...]
- [...]
- [...]
- [...]
- [...]
- [...]

Ze zijn allen van Afghaanse nationaliteit en verblijven momenteel in het district Paghman in de provincie Kaboel.

Recentelijk dienden zij een visum aanvraag in bij een FedEx kantoor in Afghanistan.

Met dit schrijven wens ik deze visumaanvragen toe te lichten met betrekking tot de financiële situatie van mijn cliënt en de reden waarom zijn echtgenote en kinderen nu pas een visumaanvraag indienen, Zoals hierboven reeds aangehaald} werd mijn cliënt het statuut van subsidiair beschermde toegekend in 2011 en dit op basis van volgende redenen:

"Uit een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio blijkt evenwel dat er in de provincie Kaboel: en meer bepaald in het district Paghman, uw regio van herkomst, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4 § 2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit het district Paghman in de provincie Kaboel, uw positie en situatie in de regio; uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan reëel binnenlands vluchtalternatie geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in het district Paghman in de provincie Kaboel, de status van subsidiaire bescherming toegekend op basis van art. 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet. "

Mijn cliënt kreeg het statuut van subsidiair beschermde omwille van de onveilige situatie in de regio waar hij woonde voor hij naar België kwam.

Het statuut van subsidiair beschermde werd aan mijn cliënt toegekend in oktober 2011. Na ontvangst van deze beslissing, richtte mijn cliënt zich tot zijn toenmalige sociaal assistente voor advies voor het

aanvragen van een visum voor zijn echtgenote en kinderen, In die période werden alle visumaanvragen van familieleden van subsidiair beschermde door Uw diensten geweigerd omwille van een - foutieve - interpretatie van de Vreemdelingenwet. De beroepsprocedures tegen deze negatieve beslissingen duurden bovendien zeer lang. De sociaal assistente van mijn cliënt was op de hoogte van deze situatie. Ze legde mijn cliënt uit dat een visumaanvraag indienen voor zijn familieleden hem veel geld zou kosten en sowieso negatief zou uitdraaien. Een beroepsprocedure tegen deze negatieve beslissingen zou bovendien lang duren en de afloop was onzeker. Mijn cliënt werd verkeerdelijk geadviseerd geen visumaanvraag in te dienen, maar eerst op zoek te gaan naar werk. Omwille van een verkeerd advies van zijn sociaal assistente en de toenmalige praktijk van Uw diensten werd de aanvraag niet ingediend binnen het jaar na de toekenning van zijn statuut van subsidiair beschermde. Omdat het duidelijk gaat om redenen buiten zijn wil, zou ik u vriendelijk willen verzoeken om de voorwaarde van voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen in casu niet toe te passen.

Indien u echter toch van oordeel bent dat de bestaansmiddelen van mijn cliënt in aanmerking genomen moeten worden, dan zou ik uw aandacht willen vestigen op het feit dat mijn cliënt thans bijna 50 jaar oud is. Op die leeftijd is het uiterst moeilijk om nog werk te vinden. Mijn cliënt doet reeds jaren zijn uiterste best om werk te vinden, doch zonder succes. Hij moet van zijn sociaal assistente eerst voldoende Nederlands kennen alvorens werk te kunnen zoeken. Een nieuwe taal leren is voor iemand van deze leeftijd ook niet zo gemakkelijk.

Omwille van zijn leeftijd heeft mijn cliënt moeilijkheden om werk te vinden en om dus aan de voorwaarde van voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen voor gezinshereniging te voldoen. Mijn cliënt wordt dus het recht op gezinshereniging ontnomen omwille van zijn leeftijd.

Gelet op het feit dat mijn cliënt moeilijkheden heeft om te werken omwille van zijn leeftijd, zou ik u willen vragen om bij de beoordeling van de voorwaarde van bestaansmiddelen rekening te houden met het verbod van discriminatie op grond van leeftijd.

Het beginsel van non-discriminatie op grond van leeftijd is verankerd in artikel 21 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en in artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op grond van deze laatste bepaling dient het genot van het recht op bescherming van het familieleven, voorzien in artikel 8 EVRM, te "worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook zoals gedacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status." Dit gelijkheidsbeginsel is eveneens vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de Belgische Grondwet.

In dezelfde lijn en specifiek met betrekking tot gezinshereniging voorziet de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging in haar overweging 5 dat u[d]e lidstaten [...] deze richtlijn toepassen zonder onderscheid te maken op grond van ras, huidskleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid, "

In het arrest Chakroun benadrukte het Hof van Justitie dat enige soepelheid, aan de dag moet worden gelegd bij de beoordeling van de voorwaarde van bestaansmiddelen. Het Hof is van oordeel dat Aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7; lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging; en aan het nuttig effect daarvan. In dit verband moeten blijken het tweede punt van de considerans van de richtlijn maatregelen op het gebied van gezinshereniging in overeenstemming zijn met de in talrijke internationale rechtsinstrumenten neergelegde verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. Deze richtlijn eerbiedigt namelijk de grondrechten en de beginselen die met name zijn erkend in artikel 8 EVRM en in het Handvest. Bijgevolg moeten de bepalingen van de richtlijn en met name, artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, daarvan, worden uitgelegd in het licht van de grondrechten, meer in het bijzonder van het in zowel het EVRM als het Handvest neergelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven. Voorts erkent de Europese Unie volgens artikel 6, lid, eerste alinea, VEU, de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest, zoals op 12 december 2007 aangepast te Straatsburg (PB C 303, blz. 1), dat dezelfde juridische waarde als de Verdragen heeft. " (HvJ 4 maart 2010, Rhimou Chakroun t. Minister van Buitenlandse Zaken, punt 43 en 44.)

In het licht van deze bepalingen zou ik u willen verzoeken om op grond van artikel 10§1.4° van de Vreemdelingenwet een visum gezinshereniging toe te kennen aan de echtgenote en minderjarige kinderen van mijn cliënt.

Mocht u van oordeel zijn dat het gebrek aan stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen de toekenning van visa gezinshereniging in de weg staat, zou ik u in subsidiaire orde willen verzoeken om deze aanvragen vanuit een humanitair oogpunt te willen onderzoeken en desgevallend een humanitair visum toe te kennen op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Ik zou in dat geval vriendelijk

willen verzoeken om rekening te houden met het recht op familieleven zoals voorzien door artikel 8 EVRM en door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Ook zou ik u vriendelijk willen verzoeken om rekening te houden met het hoger belang van het kind zoals voorzien door artikel 7 van het hierboven genoemde Handvest.

In uiterst ondergeschikte orde zou ik u vriendelijk willen verzoeken om enkel de aanvraag van de minderjarige kinderen in overweging te nemen zonder die van de echtgenote. In dat geval gaat het om minderjarige kinderen die 'allen' hun vader in België willen vervoegen en zouden Uw diensten een vrijstelling van de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen

Uiteraard ben ik ter beschikking voor alle eventuele verdere inlichtingen.

mag ik u verzoeken om met al deze elementen rekening te houden bij de beoordeling van deze visumaanvragen?

Mag ik u eveneens verzoeken om me op de hoogte te willen houden van het verdere verloop van deze procédure?

Met geen woord rept verwerende partij over deze fax in haar beslissing! Nochtans wordt in deze fax duidelijk uitgelegd waarom de familie [K.] niet eerder een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Er wordt ook toegelicht waarom de heer [K.] niet beschikt over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Er wordt aan verwerende partij uitdrukkelijk gevraagd om rekening te houden met de oude leeftijd van de heer K. Daarnaast wordt ook expliciet gevraagd aan verwerende partij (de fax werd zowel naar de Dienst Gezinshereniging als naar de Dienst Humanitaire Visa gestuurd) om de aanvraag indien nodig als een aanvraag op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet te behandelen. Ook wordt gewezen op de rechten van het kind vervat in internationale verdragen. Tot slot verzoekt de raadsman van verzoekers om in ondergeschikte orde de aanvraag van de kinderen los te koppelen van die van de moeder en ze apart te beoordelen.

Verwerende partij gaat op geen enkel van deze elementen in. Verwerende partij heeft helemaal geen rekening gehouden met deze fax. Nochtans dateert de fax van 27 mei 2015 en de beslissing van 22 juni 2015 (dus bijna een maand na de fax). Verwerende partij had de fax dan ook in overweging moeten nemen bij het nemen van haar beslissing.

Door met geen woord over de fax te reppen, schendt verwerende partij duidelijk het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de motiveringsplicht. Verwerende partij had rekening moeten houden met de fax en in haar motivering uitleggen waarom ze niet kan ingaan op de verschillende verzoeken van de raadsman van verzoekers."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekers betogen onder meer dat de bestreden beslissing niet antwoordt op het schrijven dat hun advocaat op 27 mei 2015 per fax richtte aan de verwerende partij. In deze brief, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt uiteengezet waarom verzoekers *in casu* niet binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan hun echtgenoot resp. vader, een aanvraag om gezinshereniging indienden. Zij vroegen om *in casu* om redenen buiten hun wil, de voorwaarden met betrekking tot de bestaansmiddelen niet toe te passen. Zo dit niet mogelijk was, vroegen verzoekers om in subsidiaire orde de aanvraag vanuit humanitair oogpunt te onderzoeken, op grond van artikel 9 van de vreemdelingenwet. Zij wezen daarbij op het recht op gezinsleven, voorzien in artikel 8 van het EVRM en de belangen van de kinderen, voorzien in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de visumaanvraag, die verzoekers op 18 maart 2015 via een kantoor van 'FedEx' te Peshawar indienden, vermeldt:

"21. Main purpose(s) of the journey:

- ☐ Tourism ☐ Business ☐ Visitin family or friends ☐ Cultural ☐ Sports ☐ Official visit ☐ Medical reasons
☐ Study ☐ Transit ☐ Airport transit X Other (please specify) **Family Reunion (FATHER) of (HUSBAND)**"

Aldus blijkt dat verzoekers een visumaanvraag op grond van gezinshereniging beoogden. Het applicatieformulier laat evenwel niet toe te bepalen op welke precieze bepaling van de vreemdelingenwet de gezinshereniging werd aangevraagd. Evenmin blijkt dat het applicatieformulier de mogelijkheid voorziet om de aanvraag in te dienen op grond van humanitaire overwegingen. Het applicatieformulier laat dan ook niet toe om te bepalen of een aanvraag werd ingediend op grond van een "zuivere" gezinshereniging, dan wel of deze eveneens gepaard ging met humanitaire elementen.

In dit verband acht de Raad het schrijven van de raadsman van verzoekers d.d. 27 mei 2015 wel degelijk relevant. Hierin werd immers gewezen op het feit dat de echtgenoot/vader van verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus geniet in België, dat verzoekers omwille hiervan recht hadden op gezinshereniging zonder de bestaansmiddelen te moeten bewijzen, doch dat de administratieve praktijk dat op dat ogenblik niet toeliet. Op aanraden van de sociaal assistente van hun vader/echtgenoot dienden verzoekers bijgevolg geen visumaanvraag in binnen de wettelijk voorziene termijn van één jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De raadsman vroeg de verwerende partij in zijn schrijven uitdrukkelijk om hiermee rekening te houden en om desgevallend de aanvraag te kwalificeren als een humanitaire visumaanvraag.

Artikel 10, §1, 4°, van de vreemdelingenwet, zoals het gold op het ogenblik van de bestreden beslissing, bepaalde:

"Art. 10

§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4°de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

–de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

–hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn

–de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Het wordt niet betwist dat de echtgenoot/vader van verzoekers in België op grond artikel 49/2, §§ 2 of 3, van de vreemdelingenwet als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot verblijf is toegelaten. Dienvolgens konden verzoekers aanspraak maken op het verblijfsrecht, voorzien bij artikel 10, §1, 4°, van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 10, §2, tweede en derde lid, van de vreemdelingenwet moeten de in §1, 4°, bedoelde vreemdelingen bewijzen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen. Hij dient ook te beschikken over een ziektekostenverzekering voor hem en zijn familieleden alsook over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Het vijfde lid van artikel 10, §2, zoals van kracht ten tijde van het nemen van de beslissing, bepaalt evenwel dat deze voorwaarden niet van toepassing zijn op de in § 1, eerste lid, 4°, 5° en 7°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag werd ingediend in de loop van het jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

In het schrijven van 27 mei 2015 vroeg de raadsman van verzoekers aan de verwerende partij om alsnog toepassing te willen maken van de uitzondering, voorzien in artikel 10, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, nu verzoekers door omstandigheden buiten hun wil verhinderd werden de aanvraag in te dienen binnen het jaar na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd verzocht om desgevallend de aanvraag op humanitaire gronden te behandelen, dit mede gelet op artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het visum geweigerd wordt, enerzijds omdat de vervoegde persoon niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5, van de vreemdelingenwet om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden, en anderzijds omdat de te vervoegen persoon niet over behoorlijke huisvesting beschikt. Aldus wordt de aanvraag geweigerd omdat niet werd voldaan aan de in artikel 10, §2, tweede en derde lid, van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Daarmee heeft de verwerende partij het schrijven van de raadsman van 27 mei 2015, waarin de motieven en omstandigheden van de visumaanvraag nader werden geduid, naast zich neergelegd. De bestreden beslissing antwoordt aldus niet op de in het schrijven van 27 mei 2015 ingeroepen motieven waarbij werd verzocht, gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak, om alsnog toepassing te maken van de uitzondering, voorzien in artikel 10, §2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet. In die mate maken verzoekers een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

In de nota betoogt de verwerende partij in dit verband dat verzoekster en haar minderjarige kinderen een aanvraag hebben ingediend om in het bezit te worden gesteld van een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging, zodat de verwerende partij geen toepassing diende te maken van andere bepalingen dan diegene waar verzoekster en haar kinderen zich in hun aanvraag op hebben beroepen. Dit standpunt kan evenwel niet worden bijgetreden, nu hoger is gebleken dat het applicatieformulier niet toelaat dat humanitaire gronden uitdrukkelijk worden aangevoerd in het kader van een visumaanvraag en gelet op het feit dat de raadsman van verzoekers in het schrijven van 27 mei 2015 deze uitvoerig heeft toegelicht en daarbij uitdrukkelijk heeft verwezen naar humanitaire motieven voor het indienen van de visumaanvraag.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2015 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT